

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/82/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414214523
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Halušková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6414214523.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu v spore žalobcu Union zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Karadžičova 10, 814 53 Bratislava, IČO: 36 284 831, proti žalovanému 1/ M. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX/XX, XXX XX N. A. a žalovanému 2/ MARSHALL, spol. s r. o., so sídlom Dlhá Lúka 1771, 968 01 Nová Baňa, IČO: 36 032 611, zastúpenému SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 17.224,13 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12C/185/2015-244 zo dňa 04. decembra 2018 takto

rozhodol:

- I. Odvolanie žalobcu proti výroku, ktorým okresný súd žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15.397,10 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 15.397,10 eur od 19.09.2013 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (II. výrok) o d m i e t a.
- II. Odvolanie žalovaného 2/ voči výroku o zamietnutí žaloby voči žalovanému 2/ (III. výrok) o d m i e t a.
- III. Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.
- IV. Žalovaný 2/ j e p o v i n n ý zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.
- V. Žalobcovi ani žalovanému 2/ náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 04. decembra 2018 žalobu voči žalovanému 1/ zamietol (I. výrok), žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15.397,10 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 15.397,10 eur od 19.09.2013 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (II. výrok), vo zvyšnej časti žalobu voči žalovanému 2/ zamietol (III. výrok), žalobcovi priznal voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania vo výške 78 % (IV. výrok), žalovanému 1/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (V. výrok).

1.1 Z dôvodov rozsudku vyplýva, že predmetom konania začatého dňa 18.12.2014 bolo zaplatenie sumy 17.224,13 eur s príslušenstvom predstavujúcej náhradu žalobcom vynaložených nákladov na liečbu jeho poistenca R. Y., nar. XX.XX.XXXX. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/11/2013 z 20.02.2013 bol žalovaný 1/ uznaný za vinného z protiprávneho konania voči uvedenému poistencovi žalobcu. Žalobca bol v trestnom konaní s nárokom na náhradu v tom čase známych uhradených liečebných nákladov 5.603,89 eur odkázaný na občianskoprávne konanie vzhľadom na konštatovanie krajského súdu, že k poškodeniu zdravia poistenca žalobcu došlo pri

plnení jeho pracovných povinností, preto za spôsobenú škodu zodpovedá jeho zamestnávateľ. V čase spáchania skutku bol zamestnávateľom žalovaného 1/ žalovaný 2/, ktorý vo vyjadrení zo 16.09.2013 poprel svoju povinnosť hradiť liečebné náklady vynaložené na poistenca žalobcu. Proti platobnému rozkazu súdu prvej inštancie č. k. 11Ro/1433/2014-16 zo dňa 20.04.2015 podali odpor žalovaný 1/ aj žalovaný 2/.

1.2 Žalovaný 1/ vo svojich vyjadreniach namietol nedostatok svojej pasívnej legitímácie s tým, že za škodu je zodpovedný žalovaný 2/, u ktorého bol v pracovnom pomere.

1.3 Žalovaný 2/ s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo 349/2009 vo vyjadreniach uviedol, že je vylúčená jeho zodpovednosť podľa Občianskeho zákonníka aj podľa Zákonníka práce, nakoľko úraz poškodeného nespôsobil. Poškodený aj žalovaný 1/ porušili ustanovenia zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci aj ustanovenia Zákonníka práce, lebo nerešpektovali pokyny udelené im zo strany žalovaného 2/ ako zamestnávateľa. Žalovaný 2/ s odkazom na § 196 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce za poškodenie zdravia poškodeného zamestnanca nezodpovedá a nie je povinný nahradiť žalobcovi náklady vynaložené na poskytnutie zdravotnej starostlivosti. Poškodený a žalovaný 1/ boli niekoľkokrát upozornení na to, že s tovarom je nevyhnutné manipulovať prostredníctvom žeriavu. Vzniesol námietku premlčania, lebo ak žalobca uhradil časť nákladov 08 až 12.2011 a návrh podal 18.12.2014, urobil tak po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby.

1.4 Súd prvej inštancie mal preukázané, že Okresný súd Topoľčany rozsudkom č. k. 1T/73/2012-171 zo dňa 26.09.2012 uznal obžalovaného M. C., nar. XX.XX.XXXX za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil tak, že ako zamestnanec firmy Marshall, s.r.o. Nová Baňa dňa 14.10.2011 o 08.50 hodine v areáli firmy Bruckner Group v Krušovciach, okres Topoľčany spôsobil z nedbanlivosti ťažkú ujmu na zdraví poškodenému R. Y. tak, že sa počas vykladania tovaru z nákladnej plochy vozidla zn. Mercedes A. P. EČ: ZC-XXX AT pomocou paletového vozíka riadne nepresvedčil, či sa na parkovisku v priestore za vozidlom, kde bol tovar vykladaný, nenachádzajú osoby, ktoré by v prípade pádu vykladaného tovaru počas manipulácie s paletovým vozíkom mohli byť ním zasiahnuté, pričom v dôsledku pádu vykladaného tovaru z vozidla tento zasiahol poškodeného R. Y., ktorý utrpel ťažkú ujmu na zdraví, a to trieštivú zlomeninu pravej stehrovej kosti v hornej tretine pod chocholom kosti s predpokladanou dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 6 - 10 mesiacov, teda inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, pričom mu súd výkon trestu podmienčne odložil a určil mu skúšobnú dobu v trvaní 2 roky. Poškodenú stranu Union, zdravotná poisťovňa, a.s., okresný súd s jej nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie. Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 2To/11/2013-191 zo dňa 20.02.2013 rozsudok okresného súdu vo č. k. 1T/73/2012-171 zo dňa 26.09.2012 zrušil vo výroku o treste a výroku o náhrade škody. Výpisom z detailnej špecifikácie liečebných nákladov žalobca preukázal, že na úhradu liečebných nákladov svojho poistenca R. Y. v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX vynaložil sumu 17.224,13 eur, ktoré príslušným poskytovateľom zdravotnej starostlivosti uhradil platbami realizovanými v období od 08.12.2011 do 31.10.2013. V zmysle správy žalovaného 2/ o vyšetrení závažného pracovného úrazu R. Y. zo dňa XX.XX.XXXX zo strany poškodeného ani zo strany zamestnávateľa nebolo zistené porušenie bezpečnostných predpisov. Zo zápisnice žalovaného 2/ z prejednávania registrovaného pracovného úrazu zo dňa 18.11.2011 vyplynulo, že komisia po prehodnotení úrazového deja určila odškodniť registrovaný pracovný úraz na 100 %. Rozsah zodpovednosti zamestnávateľa za registrovaný pracovný úraz je 100 % a miera zavinenia zamestnanca je 0 %.

1.5 Po citácii § 42 ods. 4 písm. a) zák. č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v rozhodnom znení a § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ktoré bolo nesprávne označené ako § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pozn. odvolacieho súdu) súd prvej inštancie s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo 343/2009 konštatoval, že škoda žalujúcej zdravotnej poisťovni nevznikla protiprávnym činom žalovaného 1/, za ktorý bol trestne stíhaný, ale majetková ujma jej vznikla až úhradou nákladov za zdravotnú starostlivosť poskytnutú jej poistencovi R. Y. jej zmluvným zdravotníckym zariadeniam. Išlo o plnenie zákonnej povinnosti žalobcu bez ohľadu na dôvod, z akého bola zdravotná starostlivosť jeho poistencovi poskytnutá. Okresný súd konštatoval, že právna úprava zákona č. 577/2004 Z. z. je špeciálnou vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Aj predpokladom nároku poisťovne na plnenie je vznik škody v súvislosti s poškodením zdravia poistenca predstavujúcej náklady

na jeho liečenie v dôsledku protiprávneho konania tretej osoby (zodpovednosť ktorej sa posudzuje podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka) a úhrada vynaložených nákladov liečenia za túto tretiu osobu poisťovňou. Treťou osobou môže byť aj právnická osoba, ak bola škoda spôsobená pri jej činnosti tými, ktorých na túto činnosť použila. K pracovnému úrazu poškodeného R. Y. došlo pri plnení pracovných úloh žalovaným 1/ v rámci pracovného pomeru u žalovaného 2/. Aj keď konanie žalovaného 1/ naplnilo znaky trestného činu, bolo v časovej, miestnej aj vecnej súvislosti s činnosťou žalovaného 1/ ako jeho zamestnávateľa. Poškodenie zdravia R. Y. bolo kvalifikované ako pracovný úraz. Zamestnávateľ žalovaného 1/ je treťou osobou, za ktorú žalobca plnil, t. j. hradil náklady liečenia svojho poistenca. Okresný súd preto žalobu voči žalovanému 1/ z dôvodu nedostatku jeho pasívnej legitímácie zamietol. Zdôraznil, že ak tento spôsobil škodu pri plnení pracovných úloh alebo v súvislosti s ním, zavinene porušil právnu povinnosť, je zavinenie dané na strane tej právnickej osoby, ktorá namiesto priameho škodcu zodpovedá za škodu takto spôsobenú a ktorá je tak povinná nahradiť náklady zdravotnej poisťovne v zmysle § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z. z.

1.6 K žalovaným 2/ vznesenej námietke premlčania okresný súd s poukazom na § 100 ods. 1, § 101 a § 112 Občianskeho zákonníka konštatoval v zmysle rozhodnutí NS SR sp. zn. 2Cdo/343/2009 a 1Cdo/70/2009, že vznik práva žalobcu domáhať sa takto vynaložených nákladov je spojený s dňom zaplatenia úhrady poskytovateľom zdravotnej starostlivosti. Uplatnenie nároku na náhradu škody žalobcom v trestnom konaní voči žalovanému 1/ nemohlo spôsobiť spočívanie premlčacej lehoty vo vzťahu k žalovanému 2/. Krajský súd v Nitre v rozhodnutí č. k. 2To/11/2013-191 zo dňa 20.02.2013 konštatoval, že žalovaný 1/ spôsobil ujmu na zdraví poškodenému R. Y. pri plnení jeho pracovných povinností a za spôsobenú škodu zodpovedá zamestnávateľ. Žalobca podal žalobu na okresnom súde dňa 18.12.2014, vynútiteľné prestalo byť jeho právo na náhradu nákladov za zdravotnú starostlivosť zaplatených pred 18.12.2011 v celkovej výške 1.827,03 eur, o ktoré okresný súd žalobu voči žalovanému 2/ zamietol. Čiastku 17.224,13 eur poskytovateľom zdravotnej starostlivosti žalobca uhradil platbami realizovanými v období od 08.12.2011 do 31.10.2013. Súd prvej inštancie uložil žalovanému 2/ ako osobe, ktorej zavinovým protiprávnym konaním došlo k úrazu poistenca žalobcu, povinnosť zaplatiť žalobcovi čiastku 15.397,10 eur (17.224,13 eur - 1.827,03 eur).

1.7 V ďalšej časti rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalovanému 2/ v dôsledku jeho omeškania s plnením peňažného dlhu vznikla aj povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania počínajúc dňom nasledujúcim po dni podania žaloby vo výške 5,5 % ročne, preto okresný súd uložil žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 15.397,10 eur od 19.09.2013 do zaplatenia.

1.8 Výrok o trovách konania zdôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“). Žalovaný 1/ v konaní dosiahol plný úspech, preto mu súd prvej inštancie priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Od žalovaného 2/ bola žalobcovi z požadovaných 17.224,13 eur s príslušenstvom priznaná suma 15.397,10 eur s príslušenstvom, čo predstavuje úspech žalobcu 89 % a jeho neúspech 11 %. Celkový úspech vo veci žalobcu je potom 78 % (89 % - 11 %); okresný súd mu v takomto rozsahu priznal voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti II., III. a IV. výroku rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku s návrhom, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a uložil žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 17.224,13 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,5 % ročne z tejto čiastky od 19.09.2013 do zaplatenia a priznal mu plnú náhradu trov konania. Súdu prvej inštancie vytkol, že pri rozhodovaní aplikoval správnu právnu normu, ale na daný skutkový stav ju nesprávne interpretoval. Rozhodnutie Najvyššieho súdu má vysokú vecnú autoritu, nie je však právne záväzná a povinnosťou súdu prvej inštancie bolo zväziť všetky osobitosti prejednávaneho sporu. Žalobca mal za to, že svoje právo na úhradu regresných nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť mohol prvýkrát vykonať deň po právoplatnosti rozhodnutia Okresného súdu Topoľčany z 26.09.2012 sp. zn. 1T/73/2012, ktorý rozhodol o vine žalovaného 1/, teda dňa 21.02.2013. Premlčacia doba potom uplynula 21.02.2016 a žaloba bola podaná včas 18.12.2014. V čase úhrady zdravotnej starostlivosti žalobca ešte nemohol vedieť, že mu regresné právo vznikne. O protiprávnom konaní voči jeho poistencovi sa dozvedel až začatím trestného

stíhania. Aby zabránil premlčaniu prípadného regresného nároku, pripojil sa s nárokom na náhradu škody do trestného konania listom z 19.04.2012, čím došlo k spočívaniu premlčacej doby. Pri pripojení sa do adhézneho konania žalobca ešte nevedel, voči komu si uplatňuje náhradu škody, resp. nevedel, či pôjde o pracovný úraz (nevedel teda ani o prípadnej zodpovednosti zamestnávateľa). Nakoľko si regresné právo uplatnil v trestnom konaní, nemohol si ho uplatniť aj v konaní občianskoprávnom. Poukázal na aktuálnu právnu úpravu § 21 ods. 5 zákona č. 580/2004 Z. z. o premlčaní regresného nároku uplynutím 2 rokov odo dňa, keď sa zdravotná poisťovňa dozvie, kto poškodenie zdravia spôsobil, najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa úhrady nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť.

2.1 Žalovaný 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že okrem iného podniká aj v oblasti nákladnej cestnej dopravy. V čase pracovného úrazu sa na jeho mieste zdržiavali dvaja zamestnanci žalovaného 2/, a to poškodený a žalovaný 1/. K pracovnému úrazu došlo konaním žalovaného 1/, ktorý bol za svoj skutok právoplatne odsúdený. Žalovaný 2/ si ako zamestnávateľ splnil všetky zákonné povinnosti súvisiace s pracovným úrazom (nahlásenie príslušným orgánom, interné vyšetrenie a pod.). Vo vzťahu k námietke premlčania súd prvej inštancie podľa žalovaného 2/ postupoval správne. Zdôraznil § 22 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. a uviedol, že Najvyšší súd na zabezpečenie jednotného výkladu a používania zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov zverejňuje súdne rozhodnutia zásadného významu a prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladov zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 192/2006 z 03.11.2006 konštatoval, že ak súd rieši tú istú alebo analogickú právnu otázku, ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty a môže porušiť aj právo strany sporu na súdnu ochranu. Jedným z dovolacích dôvodov v zmysle § 421 C. s. p. je odklon súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho, teda Najvyššieho súdu SR. Je preto nevyhnutné, ako uvádza žalovaný 2/, aby sa jednotlivé súdy prikláňali k rozhodnutiam NS SR a vychádzali z nich pri rozhodovaní sporov. Žalobca disponoval správou o vyšetrení závažného pracovného úradu poškodeného vypracovanou žalovaným 2/, teda mal informáciu, že došlo k pracovnému úrazu pri plnení pracovných úloh. Ako uviedol príslušný trestný súd, žalobca bol do trestného konania pripustený nesprávne a ak by nedošlo k takémuto pochybeniu zo strany súdu, žalovaný 2/ uviedol, že žalobca by nemal vedomosť o právoplatnom skončení ani o výsledku trestného konania. Žalobca si svoj nárok v trestnom konaní neuplatňoval v súlade s príslušnými právnymi predpismi, čo nemôže byť pripisované na farchu žalovanému 2/. So žalobcom uvádzaných tvrdení vyplýva, že za svojho dlžníka považoval žalovaného 2/, preto je tvrdenie o nevyhnutnosti ukončenia trestného konania účelové. Nová právna úprava týkajúca sa premlčania nepôsobí retroaktívne, nevyhnutné je vychádzať z právnych predpisov účinných v čase vzniku pracovného úrazu. Zdôraznil, že aj žalovaný 2/ podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie.

2.2 Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 2/ nesúhlasil s jeho tvrdeniami. Podľa jeho názoru žalovaný 2/ rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo 343/2009 z 30.06.2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/220/2016 z 31.01.2017 nesprávne interpretuje. Rozhodnutie NS nerieši, či zdravotná poisťovňa môže uplatňovať nárok priamo voči osobe, pri ktorej činnosti škoda vznikla v prípadoch, kedy išlo o činnosť vykonávanú v prospech zamestnávateľa. Toto rozhodnutie len výslovne hovorí, že ide o nárok zdravotnej poisťovne voči osobám zodpovedajúcim za škodu a ak škodu spôsobil fyzická osoba pri činnosti vykonávanej pre svojho zamestnávateľa, osobou zodpovedajúcou za škodu nie je ona, ale zodpovedným subjektom je jej zamestnávateľ (§ 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný 2/ z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), e), f), h) C. s. p. s návrhom, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmenil a žalobu voči žalovanému 2/ zamietol uplatňujúc si náhradu konania vo výške XXX %. Nespochybnil, že dňa 14.10.2011 došlo k pracovnému úrazu zamestnanca R. Y., ktorý utrpel trieštivú zlomeninu pravej stehnovkej kosti na pracovisku spoločnosti BRUECKNER SLOVAKIA, s. r. o., pre ktorého žalovaný 2/ zabezpečoval prepravu tovaru (miesto vykládky tovaru). Na mieste vzniku pracovného úrazu sa zdržiavali dvaja zamestnanci žalovaného 2/, a to žalovaný 1/ a poškodený. K pracovnému úrazu došlo konaním žalovaného 1/, ktorý bol za skutok a za ublíženie na zdraví poškodenému právoplatne odsúdený. K pracovnému úrazu poškodeného teda došlo konaním tretej osoby, a to žalovaného 1/. Žalobca mal v zmysle § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z. z. účinného v čase pracovného úrazu právo uplatniť voči tretej osobe nárok na úhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, ak k

poškodeniu zdravia poistenca došlo zavineným protiprávnym konaním osoby, voči ktorej si zdravotná poisťovňa právo uplatňuje. Podľa žalovaného 2/ si má žalobca svoj nárok uplatňovať voči žalovanému 1/. Ak si žalobca uplatnil nárok podľa zák. č. 577/2004 Z. z., na zodpovednosť žalovaného 2/ nie je možné aplikovať § 420 Občianskeho zákonníka, ale Zákonník práce. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo 349/2009, v zmysle ktorého regresný nárok žalobcu nie je právom na náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 30.01.2014 sp. zn. 4Co/207/2012, podľa ktorého je § 195 ods. 1 Zákonníka práce vzhľadom na úmrtie manžela navrhovateľky pri pracovnom úraze vo vzťahu k § 420 a 420a Občianskeho zákonníka osobitným ustanovením, ktoré má prednosť. Uviedol, že § 42 ods. 4 písm. h) zák. č. 577/2004 Z. z. umožňovalo uplatnenie regresného nároku aj voči tretej osobe, ak k poškodeniu zdravia poistenca došlo zavineným protiprávnym konaním. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný (zrejme mal na mysli žalovaný 1/, pozn. odvolacieho súdu) počas vzniku úrazu poškodeného plnil svoje pracovné úlohy; ku vzniku pracovného úrazu podľa žalovaného 2/ nedošlo pri plnení pracovných úloh žalovaným 1/, ktorý spolu s poškodeným porušili všetky právne aj interné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia zamestnancov. Ak by si plnili svoje pracovné úlohy a nákladku by uskutočňovali žeriavom, k pracovnému úraze by nedošlo. Aj zamietnutie žaloby voči žalovanému 1/ je potom založené na nesprávnom právnom posúdení veci, pretože žalovaný 1/ je osobou, ktorá úraz poškodenému spôsobila. V ďalšej časti odvolania žalovaný 2/ súdu prvej inštancie vytkol, že sa vôbec nezaoberal posúdením veci podľa Zákonníka práce; rozobral svoju zodpovednosť zamestnávateľa v zmysle § 195 ods. 1 a § 196 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce s poukazom na jeho § 81 písm. a) a na § 12 zák. č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci. Zopakoval svoje tvrdenia o porušení príslušných zákonných ustanovení žalovaným 1/ aj poškodeným, ktorí nerešpektovali pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci udelené žalovaným 2/ ako zamestnávateľom, ako preukázal v konaní pred súdom prvej inštancie. Obidvoch zamestnancov poučil, že k vyloženiu tovaru nemôže dôjsť osobne zamestnancami, ale žeriavom. Vo výpise z internej komunikácie medzi Mgr. A., poškodeným a žalovaným 1/ je okrem iného uvedené, že „nákl. zhora!!!! 1200 kg“. Poškodený na pojednávaní vypovedal, že išlo o elektrické rozvodové skrine s hmotnosťou 600 až 800 kg, ktorú nebolo možné vykladať zamestnancami osobne. Aj v objednávke je v časti tovar uvedené „nákladka žeriavom“. Svedkyňa Mgr. A. na pojednávaní 20.09.2018 uviedla, že určitý spôsob nákladky a vykládky tovaru sa vždy vopred oznamuje dotknutým zamestnancom. Poškodený na pojednávaní 06.11.2018 uviedol, že skutočnosti ohľadom vykládky tovaru cez strechu, t. j. žeriavom, im boli vždy oznamované. Nerešpektovanie pokynu žalovaného 2/ ako zamestnávateľa žalovaným 1/ a poškodeným vyplýva aj z rozsudku vydaného v trestnom konaní. Jedinou príčinou vzniknutej škody bolo porušenie právnych predpisov žalovaným 1/ a poškodeným, s ktorými žalovaný 2/ svojich zamestnancov pravidelne oboznamuje. Správa o vyšetrení závažného pracovného úrazu poškodeného, podľa ktorej u poškodeného nebolo zistené porušenie bezpečnostných predpisov, nie je pre okresný súd záväzná s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20S/133/2014. Žalovaný 2/ okresnému súdu v odvolaní vytkol aj nedostatočné zistenie skutkového stavu a nevykonanie navrhovaných dôkazov. Uviedol, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s tvrdením žalovaného 2/, že žalobca riadne nepreukázal vznik škody. Z konania pred okresným súdom nevyplýva záver, že žalobca svojím zmluvným zdravotníckym zariadeniam uhradil náklady za zdravotnú starostlivosť poskytnutú poškodenému. Z predložených bankových výpisov nevyplýva, či boli skutočne uhradené všetky a v akom rozsahu náklady na zdravotnú starostlivosť za poškodeného. Žalobca na pojednávaní 20.09.2018 uviedol, že uhradená suma je vždy vyššia ako náklad na jedného pacienta, nakoľko súčasťou tejto úhrady sú aj náklady iných poistencov. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozsudku neuviedol, prečo považoval výpisy predložené žalobcom za dostačujúce, čím je jeho rozsudok nedostatočne odôvodnený. Žalobca uplatňovaný nárok nepreukázal. Žalovaný 2/ nesúhlasil so súdom prvej inštancie aj v tom, že nevykonaním znalecké dokazovanie vo vzťahu k nemocničnej infekcii, ktorú získal poškodený počas liečby pracovného úrazu. Poškodený vypovedal, že liečba jeho pracovného úrazu bola zdĺhavá s poukazom na v nemocnici získanú infekciu. Žalovaný 2/ nemôže znášať náklady, ktoré priamo s pracovným úrazom nesúvisia a nemôže niesť zodpovednosť za komplikácie pri liečení spôsobené tretími subjektmi, ktoré nemôže ovplyvniť.

3.1 Žalobca sa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného 2/ stotožnil s aplikáciou § 420 Občianskeho zákonníka s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/220/2016. Uviedol, že žalovaný 1/ si v čase poškodenia zdravia poškodeného plnil svoje pracovné úlohy a v súlade s § 42 ods. 4 zákona č. 577/2004 Z. z. v spojení s § 420 OZ je pasívne legitimovaný žalovaný 2/ napriek právoplatnému odsúdeniu žalovaného 1/. Liberácia podľa § 196 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce žalovaného 2/

neprichádza do úvahy, lebo škodu zaviniel žalovaný 1/, nie poškodený ako postihnutý zamestnanec. Zo zápisnice z prejednávania registrovaného pracovného úrazu predloženej žalovaným 2/ vyplýva, že rozsah zodpovednosti zamestnávateľa za registrovaný pracovný úraz je 100 % a miera zavinenia zamestnanca R. Y. je 0 %. Pri vzniku pracovného úrazu bolo povinnosťou žalovaného 2/ ako zamestnávateľa pracovný úraz dostatočne prešetriť. Dodatočné konštatovanie porušenia predpisov BOZP poškodeným je nedôveryhodné. Argumentácia žalovaného 2/, že tovar mal byť vykladaný žeriavom a zamestnanci ho vykladali paletovým vozíkom neobstojí, pretože tovar bol vykladaný len žalovaným 1/, čo potvrdila aj výpoveď poškodeného či už na pojednávaní 06.11.2018 alebo v trestnom konaní dňa 16.11.2011, aj výpoveď žalovaného 1/ v trestnom konaní zo 16.10.2011. Podľa týchto výpovedí poškodený v čase úrazu skladal upínacie popruhy za autom a s tovarom, ktorý na neho spadol, manipuloval len žalovaný 1/. Žalovaný 2/ teda nepreukázal porušenie právnych predpisov alebo ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti ochrany a zdravia pri práci poškodeným pri plnení pracovných úloh jeho zavinením.

3.2 Žalovaný 2/ vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného 2/ znovu argumentoval nedostatkom svojej pasívnej legitímácie s odkazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo 349/2009. Žalovaný 2/ úraz poškodeného nespôsobil a nezodpovedá za konanie žalovaného 1/. Nárok žalobcu bol voči žalovanému 2/ uplatnený nesprávne, pretože zákon č. 577/2004 Z. z. umožňoval zdravotnej poisťovni uplatniť si nárok na úhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť voči tretej osobe, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním. K nemožnosti liberácie žalovaného 2/ podľa § 196 ods. 1 Zákonníka práce uviedol, že pracovný úraz spôsobila tretia osoba (žalovaný 1/), nie poškodený. Žalobca je podľa zák. č. 577/2004 Z. z. oprávnený uplatňovať svoj nárok výlučne voči žalovanému 1/. Znovu argumentoval poškodením pracovnoprávnymi predpisov a predpisov na ochranu bezpečnosti a zdravia poškodeným aj žalovaným 1/, ktorý v trestnom konaní dňa 14.10.2011 uviedol, že tovar vyťahoval len on a Y., preto označil tvrdenie žalobcu, že škodu spôsobil len žalovaný 1/ za účelové. Zápisnicu z prejednávania registrovaného pracovného úrazu nie je možné vo vzťahu k určeniu miery zavinenia považovať za záväznú a je nevyhnutné dostatočné zistenie skutkového stavu veci súdom.

3.3 Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného (tzv. odvolacej dupliky) uviedol, že sa pridrižiava všetkých doterajších písomných a ústnych podaní. Zopakoval tvrdenie o nesprávnej interpretácii žalovaným 2/ rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo 343/2009 a rozhodnutia Krajského súdu Žilina sp. zn. 8Co 220/2016.

4. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu aj k odvolaniu žalovaného 2/ uviedol, že má pochybnosť, či majú odvolania napriek ich rozsiahlosti zákonné náležitosti. Argumenty prezentované ako odvolacie dôvody si vzájomne odporujú a preferujú formálny a formalistický výklad práva. Uviedol, že rozsudok je v zamietajúcej časti a v časti priznaných trov konania právoplatný a vykonateľný. Žalobca sa musel a mal dozvedieť, že nemocnica, s ktorou má zmluvu, ošetrila, operovala a liečila poistenca. Po zaplatení úkonov zdravotníckemu zariadeniu vedel výšku poistného plnenia. Žalobca bol pasívny a nárok si uplatnil po nezákonnom poučení vo vyšetrovaní, keď zamestnanec žalovaného 2/ dňa 14.10.2011 ublížil inému zamestnancovi z neobstaranosti a spôsobil mu zranenia, ktoré mali byť oznámené zdravotníckym zariadením, v ktorom mu bola poskytovaná zdravotnícka služba a poisťovňa neskôr výkony zaplatila. V zmysle Zákonníka práce za škodu spôsobenú zamestnancom pri výkone práce zodpovedá zamestnávateľ. Vyšetrovateľ s poisťovňou nemal konať a poisťovňa si mala nárok uplatniť ihneď, ako sa o ňom dozvedela u žalovaného 2/. V časti námietky premlčania má žalovaný 2/ právne akceptovateľný nárok. Vyslovil presvedčenie na spravodlivé súdne rozhodnutie.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) na základe odvolaní včas podaných žalobcom aj žalovaným 2/ skúmal v prvom rade procesné podmienky ich prípustnosti. Zistil, že odvolanie žalobcu proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15.397,10 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 15.397,10 eur od 19.09.2013 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (II. výrok) je podané včas, ale nie je podané stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359, § 362 C.s.p.); jeho odvolanie v tejto časti preto postupom podľa § 386 písm. b) C.s.p. odvolací súd odmietol. Tento výrok však zostal predmetom odvolacieho prieskumu v dôsledku odvolania podaného žalovaným 2/. Odvolanie žalovaného 2/ smeruje voči celému rozsudku, teda aj proti výroku, ktorým bola žaloba voči nemu zamietnutá (III. výrok). Žalovaný 2/ nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania voči III. výroku, preto odvolací súd jeho odvolanie v tejto časti v zmysle podľa § 386 písm. b) C.s.p. odmietol. Na základe

odvolania žalobcu však tento výrok predmetom odvolacieho prieskumu zostal. Následne odvolací súd vec prejednal v rozsahu určenom ustanovením § 379 C.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario za použitia § 177 ods. 2 písm. c) C.s.p.. Z dôvodu, že odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní sa pri posudzovaní sporu zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaniach a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní nedošlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 C.s.p.). Dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné, preto rozsudok okresného súdu s poukazom na § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa v zásade stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodné pre posúdenie veci a svoje rozhodnutie, logické a presvedčivé, odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p.. Na zdôraznenie správnosti rozsudku okresného súdu a vzhľadom na potrebu vysporiadať sa s tvrdeniami žalobcu a žalovaného 2/ v odvolaniach odvolací súd dopĺňa ďalšie dôvody.

6. Inou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C.s.p.) je procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. pochybenia pri vykonávaní dôkazov, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím).

6.1 Odvolacie námietky týkajúce sa väd v skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa môžu prejavíť v nevykonaní navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) C.s.p.), alebo v nesprávnom hodnotení dôkazov, ktoré vyústilo do nesprávnych skutkových zistení (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.).

6.2 Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 zo dňa 26. februára 2010). Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 4/2009).

7. Z obsahu odvolania žalobcu podaného proti II., III. a IV. výroku rozsudku okresného súdu vyplýva jeho nespokojnosť s interpretáciou ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa premlčania. K jeho námietke o povinnosti okresného súdu zväžiť nielen rozhodnutie najvyššieho súdu, aj všetky osobitosti prejednávaného sporu odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 88/2017, v ktorom uviedol, že „Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu“ je vyjadrená predovšetkým v rozhodnutiach alebo stanoviskách najvyššieho súdu, ktoré sú publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu nespochybnili názory obsiahnuté v rozhodnutí dosiaľ nepublikovanom, alebo dokonca tieto názory akceptovali, prípadne myšlienkovy na ne nadviazali a rozviedli alebo z nich vychádzali (3Cdo 6/2017, 3Cdo 158/2017, 4Cdo 95/2017, 5Cdo 87/2017, 6Cdo 21/2017, 6Cdo 129/2017, 8Cdo 33/2017). Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu nezistil dôvod, pre ktorý by mal byť okamih, kedy sa právo žalobcu stalo *actio nata*, posúdený inak ako uviedol Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp. zn. 1Cdo 70/2009 a 2Cdo 343/2009, z ktorých vychádzal okresný súd. Argument žalobcu, že svoje právo na úhradu regresných nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť mohol prvýkrát vykonať deň po právoplatnosti rozhodnutia Okresného súdu Topoľčany z 26.09.2012 sp. zn. 1T/73/2012, ktorý rozhodol o vine žalovaného 1/ vzhľadom na nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného 1/ (žalobcom nespochybnenej vychádzajúc z rozsahu jeho odvolania), neobstoí. K odvolaciemu tvrdeniu žalobcu, že v čase úhrady nákladov zdravotnej starostlivosti ešte nemohol vedieť, že mu regresné právo vznikne odvolací súd udáva, že žalobca tieto platby poskytovateľom zdravotnej starostlivosti hradil od 08.12.2011 do 31.10.2013, s nárokom na náhradu škody sa do trestného konania pripojil listom zo dňa 19.04.2012. Trestné konanie bolo vedené voči žalovanému 1/, nie voči žalovanému 2/. Už zo skutkovej vety obvinenia muselo byť žalobcovi zrejmé, že žalovaný 1/ bol v čase poškodenia zdravia R. Y. v pracovnom pomere so žalovaným 2/. Uplatnením nároku v adhéznom konaní nedošlo k spočívaniu premlčacej doby vo vzťahu

k žalovanému 2/. Poukaz na aktuálnu právnu úpravu § 21 ods. 5 zákona č. 580/2004 Z. z. je vzhľadom na zákaz retroaktivity bez právneho významu.

8. Žalovaný 2/ v odvolaní uviedol, že k pracovnému úrazu došlo konaním jeho zamestnanca - žalovaného 1/, ktorý bol za ublíženie na zdraví poškodenému R. Y. právoplatne odsúdený, preto si mal žalobca nárok uplatniť voči žalovanému 1/. Na zodpovednosť žalovaného 2/ nemožno aplikovať § 420 Občianskeho zákonníka, pretože ide o regresný nárok, ktorý nie je právom na náhradu škody v zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo 349/2009. Odvolací súd k tomu uvádza, že Najvyšší súd SR v tomto uznesení zo dňa 28.10.2010 nerieši povahu sporného nároku, ale rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil z procesných dôvodov (existencia procesnej vady podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku). Súd prvej inštancie (v 17. bode odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku) poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 343/2009 zo dňa 30.06.2010, v ktorom Najvyšší súd SR uviedol, že právo postihu (tzv. regresné právo), ktorým je právo zdravotnej poisťovne uplatniť si voči tretej osobe nárok na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, je hmotnoprávnym nárokom zdravotnej poisťovne voči osobám zodpovedajúcim za škodu, pričom túto škodu musela z iného právneho dôvodu (z dôvodu spôsobenia škody treťou osobou) uhradiť spôsobom upraveným v osobitných zákonoch, preto nie je právom na náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Aj keď je regresný nárok zdravotnej poisťovne upravený v lex specialis, ktorým je zákon č. 577/2004 Z. z. v znení účinnom do 30.11.2011, pre posúdenie otázok ním neriešených je potrebné aplikovať Občiansky zákonník. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu o tom, že zodpovednosť tretej osoby za zavinené protiprávne konanie, ak ním došlo k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca zdravotnej poisťovne, je potrebné posudzovať práve podľa Občianskeho zákonníka. Právna úprava zákona č. 577/2004 Z. z. v znení účinnom do 30.11.2011 totiž podmienky zodpovednosti tretej osoby nedefinuje. Žalovaný 1/ bol v čase poškodenia zdravia poistenca žalobcu R. Y. (14.10.2011) zamestnancom žalovaného 2/, čo nebolo sporné. Je daná aj časová, miestna a vecná súvislosť činnosti žalovaného 1/ v uvedený deň s činnosťou žalovaného 2/, ktorého bol zamestnancom - nebolo sporné, že v uvedený deň si žalovaný 1/ plnil svoje pracovné povinnosti. Zodpovednosť žalovaného 2/ za poškodenie zdravia u poistenca R. Y. je daná, lebo bolo spôsobené pri činnosti žalovaného 2/ žalovaným 1/, ktorého na túto činnosť použil. Právoplatné odsúdenie žalovaného 1/ za trestný čin ublíženia na zdraví je vo vzťahu k uvedenému bez právneho významu. Záver súdu prvej inštancie, že žalovaný 2/ ako zamestnávateľ žalovaného 1/ je treťou osobou, za ktorú žalobca hradil náklady liečby svojho poistenca a je preto nositeľom pasívnej legitímácie, je správny tak, ako je správne zamietnutie žaloby voči žalovanému 1/ práve z dôvodu nedostatku jeho pasívnej legitímácie. Aplikácia Zákonníka práce pre posúdenie zodpovednosti žalovaného 2/ v prejednávanej spore podľa názoru odvolacieho súdu neprichádza do úvahy. Zákonník práce reguluje právne vzťahy zamestnanca a zamestnávateľa, teda žalovaného 1/ a žalovaného 2/. Ak sa žalovaný 2/ domnieva, že žalovaný 1/ ako jeho zamestnanec porušil právne predpisy pri výkone svojej pracovnej činnosti, v dôsledku čoho vznikla žalovanému 2/ škoda (napr. aj vyplatením úhrady nákladov zdravotnej starostlivosti poskytnutej žalobcom jeho poškodenému poistencovi), ide o otázku spadajúcu do okruhu právnych vzťahov riešených Zákonníkom práce. Prípadné porušenie predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia zamestnancov pri práci či už poškodeným alebo žalovaným 1/ neznamena, že žalovaný 1/ neplnil svoje pracovné úlohy, ako prezentuje žalovaný 2/. Ďalšie tvrdenia žalovaného 2/ prezentované v odvolaní, týkajúce sa otázky zavinenia v zmysle ustanovení Zákonníka práce môžu byť predmetom iného súdneho konania medzi zamestnancom a zamestnávateľom. Skutočnosť, že sa súd prvej inštancie nezaoberal posúdením sporu podľa Zákonníka práce nemožno považovať za nesprávne právne posúdenie veci.

8.1 Pokiaľ žalovaný 2/ spochybnil, či žalobca svojim zmluvným zdravotníckym zariadeniam (ne)uhradil náklady za zdravotnú starostlivosť poskytnutú poškodenému a ich rozsah, odvolací súd z obsahu spisu zistil, že jeho súčasťou sú nielen výpisy z účtu, ale aj detailná špecifikácia uhradených liečebných nákladov za liečbu poistenca R. Y. (nachádzajúca sa v prílohovej obálke spisu), spracovaná v tabuľkovej forme. Táto obsahuje rodné číslo poistenca, dátum poskytnutia zdravotnej starostlivosti, kód diagnózy a jej názov, kód výkonu, názov výkonu, výšku hradenej sumy, IČO a názov poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, číslo faktúry a dátum jej úhrady. Práve rodné číslo poistenca (uvedené v každom riadku detailnej špecifikácie liečebných nákladov) umožňuje podľa odvolacieho súdu dostatočne jasne identifikovať výšku vynaložených liečebných nákladov. Tvrdenie žalovaného 2/ o tom, že žalobca na pojednávaní dňa 20.09.2018 uviedol, že uhradená suma je vždy vyššia ako náklad na jedného pacienta, nakoľko súčasťou úhrady sú aj náklady iných poistencov, nezodpovedá to presnému prednesu žalobcu na uvedenom pojednávaní (str. 8 zápisnice z pojednávania). Žalobca bol dopytovaný súdom,

aby vysvetlil spôsob fakturácie a úhrad cien za poskytnutú zdravotnú starostlivosť v zmysle dokladov nachádzajúcich sa v prílohovej obálke a výpisov z účtu žalobcu (č. I. 73), na základe čoho uviedol, že suma na faktúre vystavenej poskytovateľom je vyššia ako úkon uvedený v detailnej špecifikácii pre poistenca R. Y., pretože vo faktúre sa nachádzajú aj výkony za zdravotnú starostlivosť poskytnutú aj iným poistencom žalobcu.

8.2 Nevykonanie znaleckého dokazovania vo vzťahu k nepreukázanej nemocničnej infekcii súd prvej inštancie odôvodnil (v 20. odseku rozsudku napadnutého odvolaním) tým, že infekčné ochorenie v mieste zranenia je prípustnou komplikáciou, ktorá sa môže vyskytnúť a priamo súvisí so základným ochorením poškodeného, kvôli ktorému mu bola poskytovaná zdravotná starostlivosť. Aj tento záver súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za správny a hospodárny v štádiu, keď žalovaný 2/ neposkytol konkrétne tvrdenia o tom, či a v akom rozsahu mala infekcia v mieste zranenia poškodeného vplyv na rozsah liečenia a výšku liečebných nákladov. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že rozsudok súdu prvej inštancie bol vydaný dňa 04.12.2018, uvedené tvrdenie žalovaný 2/ predniesol na pojednávaní 20.09.2018. Do rozhodnutia súdu prvej inštancie mu nič nebránilo predložiť na posúdenie tejto otázky v konaní odborné vyjadrenie, prípadne súkromný znalecký posudok.

9. Iné odvolacie dôvody, ktorými je odvolací súd viazaný, ani jeden z odvolateľov netvrdil, a to ani vo vzťahu k výrokom o trovách konania, hoci ich odvolaním formálne každý z nich napadol (žalobca IV. výrok, ktorým mu bola priznaná náhrada trov konania od žalovaného 2/ vo výške 78% v spojitosti s II. a III. meritórnym výrokom, žalovaný 2/ odvolaním napadol celý rozsudok okresného súdu, teda aj IV. a V. výrok o trovách konania). Nakoľko ide o závislé výroky (§ 379 písm. a) C.s.p.) od výrokov vo veci samej (I., II. a III. výrok), odvolací súd ich podrobil odvolaciemu prieskumu a zistil ich vecnú správnosť aj súlad s právnou úpravou.

10. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p., ktorá v tomto prípade konzumuje aj rozhodnutie o odmietnutí odvolaní (ktoré by bolo samostatne z hľadiska náhrady trov konania posudzované podľa § 256 ods. 1 C.s.p.). V prejednávanej spore nebol v odvolacom konaní úspešný žalobca ani žalovaný 2/, preto by podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania každému z nich od protistrany. Odvolací súd preto ani jednému z nich vzájomne náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolanie žalovaného 2/ smerovalo aj proti výroku o zamietnutí žaloby voči žalovanému 1/ a o jeho náhrade trov konania (I. a V. výrok). V tejto časti odvolacieho konania bol vo vzťahu k žalovanému 2/ úspešný v celom rozsahu žalovaný 1/, preto odvolací súd žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta posledná C.s.p.).

12. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).